

RENÉ MELICHAR

PROČ MAJÍ ŽENY VŽDYCKY PRAVDU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

RENÉ MELICHAR

PROČ MAJÍ
ŽENY VŽDYCKY
PRAVDU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© René Melichar, 2016

© Nakladatelství BRÁNA, 2016

ISBN 978-80-7243-890-7

Jak jsem fotil na 50. MFF Karlovy Vary

Na úvod vyprávění je nutno jemně navodit atmosféru, prý se to tak nějak patří uvést čtenáře do obrazu. Takže pro ty, co neměli možnost se mezinárodního svátku filmů v Karlových Varech zúčastnit: já tam byl. Už potřetí. Napsal bych ještě „Heč!“, ale je to nevhodné a neslušné. A navíc by to bylo hloupé vychloubání se, neboť jsem tam byl už potřetí pracovně. A ani letos jsem neviděl ani jediný film... Tolik snad na úvod.

Jsem ubytován v hotelu přímo na kolonádě, který je z obou stran obklopen drahými až nejdražšími obchody a který má po obou stranách vchodu umístěny čtyři hvězdy. Budu tu trávit deset nocí po deseti dlouhých, prací vyplněných dnech, takže jedna z nejdůležitějších věcí dne je snídane. Má být pestrá, bohatá, výživná a jak říkají odborníci – vydatná, aneb měla by vám dát energii na celý den. První jitra jsem byl na čtyřhvězdičkovou snídani natěšený tak, že jsem ani dospat nemohl. Již ve čtyři ráno jsem představami poslintal děravé povlečení na polštáři. V osm jsem toužebně vtančil do místnosti, kde se to blažené obžerství mělo odehrávat. Jak to, že tu nejsem první?! V rohu sedí velmi unavený pán, jak jsem později zjistil, rodilý volič strýčka Putina, a nevěřicně hledí na stejně unavené kolečko nejlevnějšího českého salámu. Šunka na bufetovém

stolečku vypadala čerstvá asi jako po týdenním zaslouženém odpočinku. Z nahlas puštěné televize pěje božský Kája Hříšné bolero a zdejší uklízečka dostala báječný nápad tu právě teď vyluxovat. Štípu se do ruky s nadějí, že se mi to zdá. Nadrobně nakrájená niva svou mámivou vůní přivedla zpět k vědomí. K tomu si tu člověk mohl dát dva druhy podivné kaše, marinované ryby, opečeného buřta, kterému od pohledu o mase ani nevyprávěli, a dušenou – původně mraženou – zeleninu. Ano, našli se odvážní lidé, co tu během následujících dní ochutnali všechno. Všechno najednou. Kvůli vyhublé sovětské stařence jsem dokonce jednou přišel pozdě na natáčení, neboť jsem byl žádostiv, zdali svých pět talířků vrchovatě naložených vším dostupným opravdu spořádá. S otevřenou pusou jsem pak každé ráno sledoval, kterak si nevídané dobroty gurmánsky tlačí do hlavy. Labužnickou třešničkou na dortu byl velký šálek již tak ohavné kávy s citronem, kterým podle slov slečny číšnice stařenka zapíjí s nebývalou chutí veškerou tu spoustu krmení. Důkladným pozorováním jsem nabyl určitě oprávněného dojmu, že je pyšnou nositelkou řádu zlatého kachního žaludku. Co mne opravdu mrzí je, že se mi za celou dobu nepodařilo tuto hrdinku Sovětského svazu nenápadně zvěčnit fotoaparátem, který se ukrývá v mém přechytralém telefonu. Posilněn suchým rohlíkem s odpornou náhražkou kávy, což jsem si vychutnával na zdejším igelitovém ubruse, jsem opouštěl hotel, který měl minimálně o hvězdičku víc a jeho majitel jistě o kolečko méně. Od té

doby jsem špatně spal. Ani ne tak kvůli nepérovacím pérovým matracím, na kterých se stejně mnoho spát nedalo, ale snad každou hodinu jsem se budil hrůzou, že se blíží snídaně.

Rohlíky a dny jsem trávil, jak by řekl klasik, „v činorodém ruchu“ příjemnou prací v domě České televize. První polovina letošního festivalu byla napěchovaná vedrem. Takovým, že se neda-leko stojícím zapraženým koním bořila kopyta do tajícího asfaltu. Všude kolem se potáceli upocení filmuchtiví lidé, kteří se snadno dali poznat podle oranžových šňůrek kolem krku, na kterých měli všelijaké kartičky opravňující je ke vstupům do kinosálů. V pauzách jsem, popíjeje chlazené nápoje, sledoval spoře oděné slečny, které se s leckdy téměř nahými pány snažily uniknout sálajícímu vedru a proniknout do jakéhokoli sálu, kde promítají festivalové filmové lahůdky a kde by se mohlo zdát, že by bylo aspoň o stupeň méně. Musím se přiznat, že mně by se to líbilo obráceně – spoře odění pánové a nahé slečny –, ale myslím, že má milovaná žena by s mou převratnou myšlenkou nevyslovila svůj většinový souhlas...

Po deváté večer končí každodenní koncert a přede mnou se zjevuje volno. Slunce už to vedro nemohlo vydržet a zalezlo si do stínu za kopec, čehož využívají místní lidé i festivaloví nadšenci. Někam se jde! Zatímco se dle mého skromného odhadu naprostá většina přítomných věnuje překonávání rekordů ve sportovní disciplíně, kdo vypije víc alkoholu za zvuků šílené duc duc hudby, já se vydávám na ve-

černí procházku. Ne, že bych za ty tři mnou absolvované ročníky MFF Vary už velmi dobře neznal, ale chodím, protože nechci být zase tlustej. Nejdřív vyplivnu plíce rychlou chůzí ke Kamzíkovu, poté téměř zemřu při následném výstupu na vyhlídku Petra Velikého. To se musel tenkrát vyplazit až sem? Komu tím prospěl, car jeden ruská?! Na vrcholu se snažím učinit sobě selfíčko, abych měl důkaz o svém hrdinském činu, ale zemdlelé horní údy postižené výstupem mi to nedovolily. Je to zvláštní, jelikož mám mlhavý pocit, že jsem celou dobu šel po dvou dolních. Když se proberu z kyslíkového dluhu, začnu trochu dýchat, nohy se přestanou podlamovat a zrak se mi opět zaostří, courám se lesním tichem, kde sem tam nerad vyruším noční ptactvo či nemravnou dvojici, abych později úplně ztratil nabrahou nadmořskou výšku a vetknul se do hustého davu na kolonádě.

Cestou mi drobet vyhládlo. A kdo jiný by mohl mít otevřeno takhle pozdě večer než večerka. „Tak tohle si musím vyfotit!“ vykřikl jsem radostně při pohledu na ovoce, kterým jsem chtěl propašovat něco fruktózy do svého krevního oběhu. „Plosím, můžete,“ pravila paní u pokladny a ostřížím zrakem mne kontroluje, abych nezczizil. Dokonce mi přišla urovnat malinké vaničky s asi sto gramy borůvek a rybízu, abych měl hezčí záběr a ona mne pod lepším dohledem. „No to je nádhera! Takovou fotku určitě jen tak někdo nemá!“ plesá mé srdce nadšením a asijská dáma úsměvem. Z večerky odcházím s jedinečným úlovkem. Hlad jsem neukojil, ovšem

fotka s cenovkami pod ovocem vyšla parádně! Borůvky za pět set, maliny rovněž, rybíz za čtyři sta čtyřicet, no není to krása?!

Kolem půl dvanácté večer si to šinu kolem slavného Thermalu.

„Jééé, dobrý den!“ oslovila mne dvojice milých lidí. Že bych je znal? Marně tápu v paměti. Pár, ona a on, asi tak třicet let. Listuji, bádám, ale nic. S největší pravděpodobností jsem je v životě neviděl. No jasně! Já hlupák! Má kniha! Už jsem slavný! Usměji se na ně a lovím propisku, abych se mohl podepsat. Budou to mít s věnováním, aby měli vzpomínku na tento výjimečný večer. Navíc tady před Thermalem, kde korzují slavní herci a filmaři, udělím podpis krásným lidem, kteří si ho jistě vetknou do sbírky nás nemnoha slavných. „Mohl byste nám...“ pravila mladá dáma. „Ale jistě a rád,“ zubím se na ni rozšafně „tužku mám svou...“ „....udělat fotku?“ dokončila větu a vrazila mi do ruky svůj růžový mobil.

Přistál jsem zpátky na rodnou hroudu a zahuhlal, že jako tak určitě. Nastavil jsem dvojici zády ke slavnému centru filmového svátku a čelem ke mně.

„Se usmějte,“ prikazuji jim otráveně, stejně vám to nepomůže, myslím si pod svůj neoholený vous. „Ještě jednou, pro jistotu, vyletí ptáček,“ pravil jsem již značně zhnuseně a chystal se je vyfotit podruhé. Koukám na displej, na ně, na displej, na ně. Ochutnávají si hlavy. „To vás mám vyfotit takhle?“ ptám se nesměle a celý nesvůj, neboť o erotické fotografii dáma nehovořila. Zakývala souhlasně hlavou, jelikož její jazyk jí momentálně neumožňoval tvořit

řeč. Růžový telefon vydal nějaký zvuk a zvěčnil toto sousoší. „Máte to?“ ptá se nadšeně madam.

„Samozřejmě, máte to skoro jako od profíka,“ chlubím se. „Radši si to ale zkontrolujte, abyste pak neřekli, že vypadáte blbě,“ čest kameramana mi totiž nedá, aby mne opustil záběr, který by se neblížil dokonalosti a který by mohl mít nějakou tu mušku. Otáčím její telefon vstríc jejímu zraku. Matlá jistě nemytýma rukama po displeji a najednou bez varování vykřikla, až jsem málem telefon upustil: „To snad ne?! Co s ní máš, ty prase?!“

Zrudnul jsem úlekem a nechápavostí. „J j j já?“ vykoktal jsem. Její partner rovněž.

„Ty hajzle hnusnej!“ započala ječet paní nikoli na mne, ale na něj. Ulevilo se mi. Jemu ne. K mé škodolibé radosti se přede mnou začala sprádat úžasná partnerská hádka. No hádka. Její hysterický monolog, který by snad ani po dvaadvacáté hodině neodvysílala žádná televize. Souvislý příval slov, emocí, breku, hysterie, nadávek. On jen sem tam: „Ale... vždyť... přece... já...“

„Nemáš šanci, chlapče, hádku s ženou nikdy nevyhraješ ani kdybys byl v právu,“ komentuji si jen tak pro sebe. „Vzdej to, hlupáku, to nedáš,“ je mi od začátku jasný konec této plodné debaty, obzvlášť když má pán máslo na hlavě a paní důkaz na fotce. „Jsi vlastně mrtvej,“ má škodolibost dosahuje vrcholu. Zvoní telefon. S přistiženým pánem a hlučnou paní to ani nehne. Se mnou ano, jelikož zvoní můj telefon. Volá moje žena. Jsem na rozpacích. Rád bych to vzal, dlouho jsem se svou milovanou

nemluvil, ale když to spáchám, mohl bych přijít o zásadní scény z bizarního filmu a jen těžko bych pak doma vysvětloval, proč na mne křičí cizí paní cosi o blondaté fuchtlí, obzvlášť je-li má oblíbená manželka rovněž blondatá, nikoli však fuchtle. Asi by doma pak nebylo zrovna veselo. Nejspíš bychom se pohádali. A jak známo, chlap ženu neuhádá, neboť žena, nejvíc ta moje, má vždycky pravdu, i když ji nemá. Vzpomněl jsem si za vyzvánění mého telefonu na jednu z velmi mála našich neshod. Nějak jsem jako obvykle něco utrousil, šlápl na tematickou minu, spustil dynamitózni téma. Báł jsem se. Zvýšila na mne dokonce hlas. Nechtěl jsem se hádat. Já se vlastně nikdy nechci hádat, proto obyčejně rychle opouštím bojiště se slovy: „Zase máš pravdu, jak ty to děláš?“ Poté rychle zavírám dveře před poletujícími nepěknými slovy a nádobím a odcházím na vycházku s tajnou cigaretkou. Posledně to bylo jinak. Byl jsem si jistý, že jsem v právu, že tentokrát zvítězím na celé čáře. Roznesu ji na kopytech. Hádáme se, i když nechci, ale hrdost mi nedá. JÁ mám pravdu!

„Nechceš se jít radši projít?!“ změnila znenadání téma moje milovaná, toho času výrazně rozzlobená.

„Jako spolu?“ ptám se s nadějí v hlase, že konečně pochopila a nabízí alespoň remízu, kterou bych s vděčností přijal, jelikož vím, že za chvíli bych stejně skončil v poli porobených. Mýlil jsem se. Prý až jdu jako vždycky ven. Třikrát mi to zopakovala.

„Nejdu!“ hraji si na hrdinu, protože si zatím ještě trochu myslím, že jsem v právu. Prásk! Odešla

ona, čímž dokonale zmátla soupeře. Za minutu byla zpátky, což mne rozhodilo úplně. Tak jak to je? Co se to děje? Co je to za taktiku?! „Bude lepší, když půjdeš ty! Já musím žehlit!“ oznámila mi nekompromisně a já na nabízený nekompromis přistoupil, alébrž jsem dospěl k názoru, že má moje žena zase pravdu a že už se dál hádat nechci.

Prostě to zvednout nemůžu. Paní stále drsně drtí pána. Ten je na pokraji zoufalství, páchá neustálou sebevraždu tím, že se snaží jí skočit do řeči, a co víc, snaží se stále něco vysvětlovat, čímž dráždí chřestýše bosou nohou. Koukám na ně, na svůj zvonící telefon, na ně, na růžový telefon... Zarazil jsem se. Ten telefon je její! Ne jeho!

„Pardon, rád bych...“

„Co se do nás pletete!?“ dostal jsem svou spravedlivou porci emocí.

„Ale... vždyť... přece...“ zkouším se trefit rozjeté parní lokomotivě do nádechu.

„Vy mlčte!“ oparila mne. Monolog ošklivosti pokračuje směrem k nešťastnému pánovi. Nevydržel jsem jeho muka, dal v sázku svůj život a zařval: „Baf!“ až jsem se sám lekl. Ona se lekla, cukla, ztichla. Oba na mne koukají jak na přistání zeleného mužíčka z Marsu. Madam se nadechuje, aby do plic nabrala notnou dávku vzduchu a mohla nás oba mužské červy definitivně sfouknout z povrchu zemského.

„Váš, ne jeho!“ zavolal jsem rychle, než dojde ke katastrofě, a hrdinně zpoza blízkého přeplněného odpadkového koše jí podávám zpět její růžový telefon.

Došlo jí to. Corpus delicti fotila ona. On a její nejlepší kamarádka. Pusa jako pozdrav. On je nevinný.

„No, vidíš, co děláš!“ omluvila se mu, načež mne požádala o další jejich fotografii, tentokrát na usmířenou. On ani nepípl a přijal rozkaz k novému polibku. Vyfotil jsem je a rychle vrátil telefon. Tentokrát jsem kontrolu již raději nevyžadoval a rychle přeběhl na druhý břeh říčky Teplé. Blýsknul jsem si tu selfíčko s Thermalem, raději třikrát, kdyby se stala chyba, neboť kameramanská čest... a šel se na čtyřhvězdičkový hotel bát další snídaně. A jdu zavolat své ženě. Že ji mám rád. Že se na ni těším. A nejvíc na to, až spolu posnídáme.

Já chci domů! aneb Kvůli dětem

Šplouchání moře, pofukující vítr, zralé ovoce, čerstvé ryby. Co jen si člověk může víc přát? Jsem na začátku letošní dovolené a jsem si naprosto jistý, že bude báječně vydařená. Po úmorné, téměř třináctihodinové jízdě autem zapůjčeným od „tchýnů“, ze kterého jsem před chvílkou konečně vystoupil, jsem se dopotácel ke dveřím oplývající adresou svítící na displeji mého mobilu. Jsme tady!

Letos jsem neponechal nic náhodě a už v dubnu začal shánět nějaké pěkné ubytování v Chorvatsku, co možná nejbliž k moři, abych tak ukojil touhu

svých dětí po prosolení a abych to s nimi pak neměl ve zdejší smazivém slunci příliš daleko, neboť letos hodlám být solen pouze solí mořskou, nikoli vlastní. Již v dubnu jsem si objednal a zaplatil pobyt v apartmánu pouhých padesát metrů od Jadranu. Objednávku i placení jsem spáchal pomocí úžasné aplikace v mém intelektuálně nabitém mobilním příteli, kterou mi zcela zdarma poradil moc hodný a milý kolega z práce i přesto, že dobrá rada je podle dostupných encyklopedií nad zlato. Stejně jako sůl, ale to sem teď nepatří, i když pobyt bude tráven u neuvěřitelné spousty tohoto bílého zlata, které svým rozpuštěním znehodnotilo ještě větší spoustu možná jinak pitné vody. Musím svému kolegovi, až ho uvidím, za jeho nezištnou radu opravdu moc poděkovat. Tuším, že běžný člověk má v těle dvě stě patnáct kostí, tak každou, každíčkou mu s velkou chutí přelámu, neboť za to někdo musí muset...

Letos jsem se na zaslouženou dovolenou těšil, jelikož fotografie apartmánu ve zmíněné aplikaci byly nádherné. Těšil?! Já?! Na dovolenou i s dětmi? Nemyslel jsem si, že to někdy řeknu, ale je to tak, nerad přiznávám. Čeká nás krásné „bydleníčko u mořička“, jak trefně poznamenal náš pětiletý, když mi schvaloval odměčknutí chytromobilního čudlíku „potvrdit“ a „zaplatit“. Děti budou mít svůj pokoj, my svůj pokoj a k tomu všemu plně vybavená kuchyň, velká terasa s ještě větší zahradou, která se téměř dotýká pláže. Tuším, že i dámská přesila naší rodiny uronila slzu dojetí a radosti, a mám takovou mlhavou vzpomínku, že jsem byl

za výběr místa našeho odpočinku dokonce v rámci rozumných mezí dcerou i ženou neznatelně pochválen. Ano, byl jsem v ten okamžik nadmutý. Ne jako obvykle, ale pýchou. A ta předchází pádu.

Znehodnocen cestou vstupuji s rodinou v zádech do našeho budoucího dočasného domova. Majitelka, asi čtyřicetiletá čistě a slušně oblečená dáma, nám řekla: „Vy tady, kdyby něco, tady Jelena. Volat Jelena! A ona přiběhnout.“ Od té doby jsme tu paní nikdy neviděli. Asi šla venčit psa. Její tchyně Jelena se na nás usmála a začala tančit. Z předvedeného divadelního kusu se zpěvy jsem vytušil několik zásadních informací. Jelena není jelen a ani nic tomu příbuzného. Příbuzná je její snacha, co právě zmizela, a Jelenina sestra, která vlastní vedlejší dům s apartmány a která je mnohem movitější než Jelena osobně. Dále se mi podařilo, ač nejsem milovníkem baletu, vysledovat, že je tu čistě uklizeno, na což je Jelena náležitě hrdá. A že nám třeba i vypere prádlo, neboť oplývá vlastní pračkou, na což je hrdá ještě víc, tedy pokud jsem to všechno správně pochopil. A že kdybychom cokoli potřebovali, máme zavolat. Aby nám názorně ukázala, jak se to dělá, bez našeho předchozího bezpečnostního školení i bez nejmenšího varování zařvala: „Jelena!!!“ Možná to bylo únavou z cesty, možná z nedostatku spánku. Jelena zmizela trikem hodným Copperfiel-da za doznívání svého jména.

Nic není, jak se zdá, a všechno je jinak, znáte to o tom prvním i druhém pohledu. Rákosníček je toho takovým pěkným ilustrativním příkladem,

neboť jeho rybníček Brčálník je přes den docela obyčejný...

Brusle. Nemám a přesto bruslím. Uklouznutím po vodní ploše jsem poznal, že podlaha v kuchyňce prošla procesem čištění, podobně vypadaly i ostatní podlahy, byť byly z dřevěných parket. Na stole mísa čerstvého ovoce a ledově vychlazený džus na přivítanou. Děti mají radost a my se ženou se na sebe šťastně usmíváme. To bude! A jak řekli, tak udělali.

Netuším, jak se to stalo, ale ač nezván, dostavil se ten druhý pohled. Snad se to stalo při vybalování, možná jsem si znaven lehl na postel a lelkovate se rozhlédl... Vstávám. Velmi pomalu obcháším bydleníčko u mořička. Dívám se, fotím. O pět minut později na mne moje žena vyděšeně hledí.

„Jedeme domů!“ Slyším, že se mi chvěje hlas. Zkousím to znovu, pevněji, abych dodal nové informace na vážnosti, ale mnoho se mi to nedaří. Z prožitého šoku se mi klepe i bradička. Malý synek dnes poprvé přestal mluvit a dcera na mě kouká, jako kdybych jí právě zadal domácí úkol z matematiky.

„Tobě se tu nelíbí?“ položila mi moje úklidomilná žena zbytečný dotaz. Sedím na posteli, je hrobové ticho. No, hrobové. Deset metrů od nás vede Jadranská magistrála, čímž se z Jižní spojky v Praze stává oáza klidu.

„Je to hnusný!“ Konečně ze mne vyšla první zásadní informace. Beru ženu za ruku a způsobuji jí okružní plavbu apartmánem v Chorvatsku, tisíc sto kilometrů od domova, kde je nechutně čisto a voňavo a dobře a pomoc a já chci domů!

„...aspoň kvůli dětem...“ zkouší mne později přesvědčit má okouzující. „Musíš to vidět pozitivně...“ snaží se na mě uplatnit jednu ze základních psychologických pouček.

„Tak jo,“ utrousil jsem a usmál se na posmutnělé děti. „Tak první pozitivní věc je, že jedna lampička probíjí a na druhou si nejspíš někdo sednul. Ale super je, že to na nich není to nejhorší, jsou k tomu opravdu ohavně špinavé, což optikou pozitivna je bezva, jelikož je dáme do igelitových pytlů a odvezdáme do nebezpečného odpadu, čímž podpoříme místní ekologické snažení. Děti, nemusíte si tu mýt ruce. Stěny kolem postelí jsou tak ohmatané a mastné a flekaté, že bílou barvu pod tím nánosem lze jen letmo tušit. Vlastně ani sprchovat se nemusíte. Ano, děkuji za váš potlesk. Já vám to dokonce zakazuji. Vaše maminka vám totiž nezodpovědně nepřibalila holiny, v ničem jiném by vás totiž trochu rozumný rodič do zdejšího sprchového koutu nemohl pustit. Ale na druhou stranu, trocha ušlechtilé plísně nemůže být na škodu, ostatně hermelín jest toho důkazem. Ta se nám tu úspěšně množí nejen ve sprše, ale i na kuchyňské lince, takže místní mykolog musí být na vrcholu blaha. Ještě mám být pozitivní?“ ptám se své poněkud zaražené ženy. Nic neříká, prohlíží si svou zelenou ruku, neboť se právě přestala držet zelené židle. Žádná odpověď, také odpověď, říkám si a se škodolibou radostí pozitivně a optimisticky pokračuji v nakousnutém tématu.

„Díra, nejspíš po krumpáči, mezi koupelnou a kuchyní mi přijde praktická. Větráček v koupel-

ně s WC totiž po zapnutí vrčí, dokonce se točí, ale vzduchu neodsaje, neboť vrtulka již dávno pozbyla svých hnacích lístků a jak každý správný aviatik ví, vrtulník bez vrtule jen velmi špatně létá, takže díky oběma otvorům ve zdech může vzniknout blahodárný průvan. Když už jsem u kuchyně, mám opět dobrou zprávu. Nemusíme totiž kupovat olej a dochucovadla. Obojího je usazeno zespod digestoře víc, než dokážeme spotřebovat za náš desetidenní pobyt tady. Mají to vážně vychytané. Když digestoř spustíš a začneš pod ní vařit, kape z ní dobrota rovnou do hrnce. A jelikož zde není rychlovarná konvice, uvařil jsem vodu na tvou kávu právě tímto ohromujícím způsobem. Jo ty jsi ji už dopila?“ ptám se za svou prchající manželkou. „Počkej, to není všechno!“ A já se tak snažil být pozitivní...

Nečekal jsem to. Vrátila se. Je to silná žena. Tvrdě se mi podívala do očí a já špatně pochopil, že mám pokračovat: „Budu děti učit o zdejší občanské válce, povedu je ke vzdělání i co se týče nedávné historie země, do které jsme je přivezli. Ty polstrované židle, které máme v kuchyni, jsou řešetoidní. Patrně průstřely. Ale neboj se, pobyt zde nám určitě přinese pytlík plný štěstí. Napočítal jsem tu dvánáct nádherných pavouků včetně jejich ozdobných pavučin. Aspoň se nemusí stále prát takové ty děsné dečky na stolky a stoly...”

„Dost prosím,“ tiše řekla moje silná žena. Tuším, že odjezd je na spadnutí. Těším se jak malý kluk. Omyl.

„Jelena!“ zkusili jsme kouzelnou zaklínací formulku. Šel jsem po hlase a před popravou té paní jsem si připravoval dlouhý srdceryvný projev. Majitelčina tchyně vylezla ze dveří, o kterých jsem si doteď myslel, že vedou ke skladu popelnic. Jelena vyšla z betonové kobky pod silnicí, na které parkujeme. Vyšla ze skladiště všeho, co se do čtyř apartmánů nevešlo, a kde teď se svým nemohoucím manželem bydlí. Přšla mne chuť vítězoslavně jí odrecitovat její pohřební řeč, tu nejspíš už měla za sebou a recitoval ji někdo jiný... Přestávám se poznávat. Jelikož Jelena příliš neumí žádný cizí jazyk, začal jsem tančit, což se ukázalo jako schůdná cesta komunikace. Vytančil jsem si epesní kyblík. Hadr na podlahu nikoli, ten tu zřejmě neznají. Má žena na něm však neústupně trvá. Tančím znovu, ale Jelena nechápe. „Potřebuju ten hadr! To je takovej problém?!“ slyším vábení své nejdražší.

„Jsem ve fázi vyjednávání,“ uklidňuji svou ženu citátem z našeho oblíbeného Saturnina. V jeho duchu přesvědčuji Jelenu k vydání hadru, jinak v opačném případě přijde vyjednávat má báječná nesmlouvavá, a to by si Jelena měla rychle zjistit nejbližší adresu sádrovny a nervového sanatoria. Výhrůžky mají úspěch, ostatně také se bojím hněvu své milované. Dostal jsem starý děravý ručník z nějakého kdysi slavného hotelu...

V místním obchodě jsem sice nesehnal Savo ani jinou brutální dezinfekci, ale několik lahví s rozličnými čistidly, houbičky, hadříky, nový smeták a celé klubko pytlů na odpadky. Moje žena byla ve

svém živlu, i když tentokrát jaksi nedobrovolně, já byl zcela mimo svůj živel a dobrovolně. Ze strachu ze své ženy a infekce. Žena smežčí, vytírá, já myji veškeré nádobí, děti dělají, že tu nejsou, jelikož za jejich drzou poznámku, že se jim tu líbí, byly náležitě pokárány a byl jim slíben nepěkný zbytek jejich mrzkých prázdnin. Je to kvůli dětem, říkám si překvapivě, snažím se cítit všechno kolem, prorazit několik let ucpaný odpad u umyvadla a nezabít namátkově jakéhokoli Chorvata.

Jedna z nesporných výhod té báječné aplikace je, že storno je v podstatě nemožné, ovšem v případě, že podmínky ubytování neodpovídají, dá se zavolat kamsi do Irska a oni to pak začnou řešit. Jelikož jsem si vůbec nebyl jistý, zda by četa uklízeček a deratizátorů z Irska dorazila do konce našeho pobytu, zatnul jsem zuby a kvůli dětem...

Po čtyřech hodinách úklidového šílenství, které nám naše děti šperkují podnětnými návrhy jako: „Kdy už půjdeme k moři, já mám hlad, kde mám sluneční brýle, já se nudím a maminko, už můžu jít kakat?“, kdy se nám podařilo dostat naše doupě do obyvatelného stavu, abychom si tu mohli připadat alespoň jako pod stanem, se mi ozvali z Irska, zda je jako vše v pořádku. „Zabiju tě,“ pošeptala mi má žena něžně do ucha a naznačila tím, že mám hovor ukončit a že se TEĎ už stěhovat nebudeme.

Vařím nám zaslouženou kávu na zasloužené dovolené. Z čisté kuchyně slyším svou ženu, která se na zahrádce druží s vedlejšími obyvateli našeho čtyřapartmánového domu. S úsměvem jim líčí, co

jsme tu celou tu dobu po příjezdu dělali, pročez jsme se stali nejdivnějšími a nejúchylnějšími obyvateli této části Evropy.

„Tady máš to kafe a dobrý den,“ zapojuji se do družby se slovenskými sousedy. Prohlížejí si mne poněkud podezíravě, řekl bych až nepříjemně. S lustrem v ruce pokládám před svou milovanou kávu s mlékem bez cukru. „Už bude svítit,“ povídám. Slovákům se otvírají ústa. „Žárovka?“ ptá se bez pocitu divnosti má úklidová.

„Ne, osmnáct much, šest vos a asi sedmdesát kousků ostatního hmyzu, který jsem již díky pokročilému stadiu rozkladu nedokázal identifikovat,“ odpověděl jsem a šel lustr dočistit, pověsit a rozsvítit.

Je večer. Sedíme na zahrádce u stolu a společně – jako normální rodina – večeříme. O naší normalnosti se pokoušejí přesvědčit i naši sousedé, sedí v řadě opodál a nenápadně nás pozorují. Občas se k nám přiblíží polonahá sousedka, aby měla lepší pozorovací úhel. Nejprve jsem ji dobře neviděl, měl jsem ji v zákrytu za svou ženou a vzrostlým ibiškem, ale právě když jsem nesl chutné sousto do úst, přešel mne hlad. Padáku pro přistávací manévr raketoplánu by zhruba mohla odpovídat rozloha jejích krajkových kalhotek... Vrchní díl není popsitelný. Soused jen v šedivých slipech a drbající se – ano, tam – už jen doladil naší pohodovou domáckou večerní atmosféru. Ano, já vím, že nemám být zlý a že každý jsme nějaký. Ale ruku na srdce, platí to i při večeři?!

„Moc se tu nerozhlížejte, děti, ráno stejně jedeme domů!“ ukončil jsem náš první a snad poslední večer u moře a poslal ratolesti do vyčištěných hajan. Tady já prostě déle vydržet nehodlám na rozdíl od dětí, kterým se tu fakt líbí a snažily se mne ukecat...

„Ale když už je tu čisto, je tu hezky, vid“ usmála se na mne moje krásná paní pozdě večer. Prohlédl jsem její taktiku, také tu chce zůstat. „Kvůli dětem,“ nasadila tón okolkované žádosti s přílohou.

„Já chci domů,“ odpověděl jsem.

„Myslíš, že jsme fakt divní?“ pokračovala nečekaným střihem v tématu.

„Určitě ne,“ znejistěl jsem, „jen za svoje peníze chceme kvalitní služby. A holt na to nejsou někteří zvyklí a pak nás mají za nespokojené prudiče. Ovšem optikou ne krátkého úklidu nechápu, co tu ještě děláme...“

Tma. Ticho. Jen tisíce aut nám nocí jezdí téměř kolem hlav. Naklonil jsem se ke své ženě, naše ústa se blíží k sobě, už už se dotýkají...

„Ta teplá voda v koupelně teče!“ zjevil se uprostřed noci ve dveřích náš syn rozsvícený jak vánoční stromeček.

„No jasně, zkoušel jsem to mockrát a ten kohoutek je mrtvej, možná ta teplá tam ani není přivedená. Něco se ti zdálo. Dobrou noc,“ posílám pětiletého zpátky do říše snů.

„Teče!“

„Neteče a mazej!“

„Teče!“

„Spi!“

„Tatínku, teče,“ trvá na svém naše noční zvířátko. Vstal jsem. Otočím kohoutkem u umyvadla v koupelně pod dohledem synka a nic.

„Vidíš. Dobrou noc.“

„To musíš takhle!“ nedá se a otáčí kohoutkem dál a dál až najednou, to se mi snad zdá, teče! Po dvánácti otáčkách kohoutkem se zjevila normální teplá voda! Synek se rozzářil ještě víc, úsměv má, že by mu to pusku roztrhlo, hodí na mne pohled, který odkoukal od své maminky, zamrká a povídá: „Takže už nepojedeme domů, tatínku?“

P. S. Zůstali jsme. Nejprve mne nad vodou držela myšlenka, že to těm Balkáncům přes onu aplikaci pěkně vytmavím. Ale až na konci, víte, kvůli dětem. Neudělal jsem to. Zato jsem každý večer srandováním způsobem klábosil s Jelenou a získal tak její příběh. O vykupování syna ze zajetí, o čtyřiaadvacetihodinové péči o nemohoucího manžela po nehodě, o snaše manažerce a bydlení v betonové díře v silnici, o zaminovaném rodném domě. Došlo mi, že je vážně lepší mít spokojenou rodinu, co si užívá dovolenou i přes mé stupidní výhrady, než mít dokonale uklizeno, že je hezčí si se sedmdesátiletou paní pokecat, než se chtít pomstít. Proč mi to nikdy nedojde předtím, než obvykle hned po příjezdu kamkoli zkazím náladu dětem a ženě, když jako vždycky prohlásím: „Já chci domů!“?

Souboj slepice se žralokem

Přiznávám. Je to nekorektní, přízemní, možná hloupé, malinko zlé, trochu škodolibé. Ale je to tak a nemůžu si pomoci. Někdy dost často si o naší třináctileté dceři myslím, že je líná hloupá slepice. Jak trefně dodává moje žena: „Ona není blbá, ona je líná i myslet.“ V mnoha návalech vzteku vyvolaných chováním dcery jsem dokonce přesvědčený, že je, jak bych to jen slušně... imbecilní samice kura domácího, abych tak nějak parafrázoval vhodně zvolené přirovnání ukradené z oblíbeného filmu M. A. S. H.

Už od dubna mě ničí neutuchajícím se těšením na dovolenou u moře, kterou jsem v některé své slabé chvílce schválil, a co hůř, už i zaplatil. Ta teplá slaná polévka není úplně šálek mé kávy možná proto, že stále nejsem schopen určit, jedná-li se o polévku drůbeží, vepřovou či hovězí, zdá se, že záleží na aktuálním počtu koupajících se lidí. Kdyby se druh polévky stanovoval dle naší dcery, pod jhem dříve řečeného by se jednalo střídavě o slepičí a hovězí, což ovšem světlo do stanoveného problému nevnáší ani za mák. Prostě k moři se těšila, až mne tím, bůh ví proč, štvála.

První týden u moře probíhal bez jakýchkoli problémů. Slunce nás smažilo, moře solilo, já ničil rodinu povinnými každodenními výlety, čímž jsem se snažil uniknout pro mne obludnému válení se na pláži,

a vysloužil si tak mírnou nenávist zbylých členů výpravy. Zkrátka pohodová dovolená. A byla by možná ještě pohodovější, kdyby ta naše puberťačka byla co k čemu. Snídaně, oběd, večeře například. Sedí na židli jak na hradě a silně znuděně čeká, až co jí přilétne pod nos. Vlastní aktivita nula. Nic. Sklízím ze stolu a iniciativě meze nekladu. Nic. Tupý pohled slípky snášející své tisíce osmdesáté vejce. Nuda.

„Že bys taky aspoň něco?!“ nevydržím držet své nervy na uzdě. Vlastně jsem odpověď nečekal, přesto přišla.

„A co jako?“

„Nic, snášej dál!“ mávnul jsem rukou směrem k naprosto nechápající slečně, o jejíž intelektuální výbavě začínám silně pochybovat. Ona si na oplátku je jistá. Její pohled mluví jasně: „Co zas po mně chceš, ty ...“ Ano, přiznávám. Chci ji praštit a zase to neudělám, i když si myslím, že na rčení „škoda rány, která padne vedle“, něco je.

Myji nádobí. Bublám. Vřu. Když mám umyto a uklizeno, vletím doprostřed debaty matka-dcera: „Aspoň to nádobí kdybys třeba někdy!“

Vstala. Jde do kuchyně.

„No teď asi ne, když jsem si to udělal sám!“ poděkuji za neochotnou ochotu. Příští nádobí. „Ježíš, nelez mi sem, ještě tu něco rozbiješ!“ nebo: „No to sis vybrala schválně teď, co?! Když je toho tak málo! Jdi pryč!“ nebo nejhůř: „Co to děláš?! Nech mi to, já si při tom relaxuju...“ vyhazuji línou od dřezu. Asi se přestanu divit tomu, proč si o nás naše děti myslí ty nepěkné věci, co si právem myslí.

„To já, když byl ve tvém věku,“ začínám obvykle později vyprávěcky ze svého života, které dcera upřímně nesnáší a které já nesnášel u svého táty. „Já už ve dvanácti vařil, pral velké prádlo v panelákové prádelně, mandloval...“ házím perly do placu, abych tak nějak šel výchovným příkladem. Dcera skřípe zuby a oči vykrucuje vzhůru. Já se blažím vzpomínkami na svá jalová léta, která jsem si každodenním vyprávěním velmi oblíbil.

„No tak je asi po mně,“ vkládá se obvykle v těchto chvílích do plodné debaty moje žena. Vždycky se proti mně děti zastává a já jen málokdy chápu proč. Tyto situace bývají naším oblíbeným zdrojem hádek. Snad proto, že na to většinou řeknu cosi jako: „No potěš“, nebo „Je to vidět“ či snad: „Teď už leccos chápu.“

„Já v jejích letech taky nic nedělala, dokud mi to rodiče nepřikázali,“ snaží se za dceru orodovat její maminka a dělá, že mé poznámky neslyšela.

„To jen ty, jeden ze sta tisíc, byls tak dokonalej...“ obyčejně drze pokračuje.

Tentokrát mi to nedalo, vzal jsem telefon a zavolal své mamince, aby mne pohladila na duši a zpětně vychválila do nebes. „Ale jo, pomáhal jsi. Tys byl vždycky tak trochu divnej...“ sdělila mi moje vlastní maminka s tím, že jsem chodil do prádelny, jen abych nemusel utírat nádobí a mohl se nepozorovaně oblékat do jejích šatů. To by mne zajímalo, jak se to mohla dovědět... No nic. Zpátky na pohodovou dovolenou.

Šest dní byla naše puboška zalitá štěstím, rozdováděná mořem, plavala, šnorchlovala, sbírala

vespolek s mou ženou přes můj výslovný zákaz všelijaké roztodivné mořské harampádí jako olezlé šutry a kusy polohnusných škeblí. Sedmý den ten pán, co netuším, jestli existuje a jestli opravdu nosí dlouhou noční košili a vousy, nepracoval, odpočíval po dobře odvedené práci. Naše dcera sedmý den zešílela. Navlas stejně jako loni. Něco jí někde cvaklo... Už hodinu a půl sedí na břehu slané polévky a tváří se jak Karkulka na babičku s velkýma očima, kterou právě přistihla při polykání vlka... Hází po nás nevyzpytatelné pohledy, na naše slovní projevy nereaguje. Na pohmat je teplá, měkká. Na dotaz: „Proč nejdeš do vody?“ jen koulí očima.

„Je vedro. Seber se a mazej!“ zní po půlhodince dobrosrdečného přemlouvání jasný příkaz. Velmi, ale opravdu velmi neochotně se zvedla a poslechla. Stojí ve vodě po kotníky a drže až vyzývavě čumí. Jiné slovo pro to prostě nemám. Ani se nehne. Nechám ji chvíli se smažit na přímém slunci, pak nevydržím muka zodpovědného rodiče a jdu do akce. „Můžeš se mi nějak vysvětlit?!“ snažím se nekřičet a nebýt odporným otcem hned zpočátku. Odezva nula. Stojí tam, hlavu jí rozpaluje nekompromisní slunce, kouká na mě a nic. „Mazej do vody!“ křičím na celou pláž. Mám pocit, že mne v tu chvíli poslechly všechny děti v okruhu dvou set metrů. Kromě našeho. „Šplouch, šplouch,“ šplouchá voda na její kotníky a s největší pravděpodobností i na maják. „Jdi!“ řvu jak hladový tygr. Ani se nehne. Zuřím. Mám fialový vztek. Moje žena zasáhla

a zkouší to po dobrém. Hra na hodného a zlého policajta, která se osvědčuje ve filmech, v běžném životě s pubertální dcerou však na celé čáře selhává.

„Jdi se aspoň svlažit, takhle dostaneš úpal,“ domlouvá jí moje žena medovým hlasem. Puboška udělala dva minikroky a stojí ve vodě po kolena. Moje milá, trpělivá, klidná jak vyhaslá sopka a děti se zastávající žena právě dokazuje, že se lidé mohou změnit: „Na co si to hraješ?!“ Došlo k první drobné explozi u měnící se maminky.

„Já se nebudu koupat,“ zahlásila konečně něco ta nedospělá obluda.

„Proč?“ ptám se logicky.

„Bojím se,“ odpověděla.

„Čeho se najednou po týdnů v moři bojíš?“ konturuji opět téměř matematickou logikou.

„Je tam tráva,“ řekla dcera naprosto překvapivě a nelogicky.

„Cože?“ zazněl dokonale sladěný dvojhlas jejích rodičů.

„Je tam na dně tráva, která mě chytne za nohu a utopí...“ vysvětluje nám dcera příčinu svého nekoupání. Koukáme na ni, na sebe, na ni, na sebe. Nějak nemohu nebýt zaskočen a překvapen. Žena je na tom podobně.

„Jasně! Prohlédni si pláž,“ pustila se do větší akce dceřina maminka namísto toho, aby té slečince vytála pořádnou přes nafouknutou hubu. „...je tu spousta utopených, vid’?“ tne do živého neúprosnou logikou má milovaná, čímž mne úplně šokovala, ne-

boť na tento typ dedukcí nejsem u obou svých ženštin zvyklý.

„Ty jo, dobrý,“ zvedám palec směrem ke své ženě, ale ta nejspíš nepochopila to gesto jako lichotku...

Dcera pochopila a zkouší změnit taktiku: „Kousla mě ryba,“ pravila a vylezla na břeh. „Kam?“ ptám se a vyžaduji důkaz. Ticho. Pomalu dceru se ženou obkličujeme a zvolna ji rojnicí tlačíme zpět do moře.

„Žahla mě medúza,“ zkouší na to jít od lesa naše najednou nepokousaná.

„Štípni mě,“ prosím svou ženu, neboť prostě odmítám věřit tomu, co vidím a slyším. „Zešilela nám,“ oznamuji své zákonité ženě opatrně poté, co se mi po štípanci udělala na ruce modřina, z oka vytryskla slza bolesti a já tak bohužel zjistil, že tohle není ujetý vyhulený sen. „Za celý týden tu nikdo žádnou medúzu neviděl, takže to musela být vosa v ponorce,“ pokouším se trochu odlehčit atmosféru tohoto absurdního rozhovoru.

„Přestaň blbnout a jdi plavat,“ ukončila plodnou debatu moje žena. Tedy myslela si, že ukončila.

„Ta tráva. Utopí mě. Nebo elektrická medúza. Já nechci umřít!“ mrštila po nás rozhodným tónem suchá, mírně smažená pubertačka. Přiznávám se. Za dalších čtyřicet minut hovězího rozhovoru mě zblbl tak, že jsem sám dostal strach jít si zaplavat.

„A dost!“ zařval jsem na ni hned poté, co jsem provedl s brýlemi a šnorchlem podrobný průzkum mořského dna v širokém okolí, přičemž jsem se málem utopil, jelikož šnorchlování mi moc nejde a vždycky mi do dýchátka šplouchne voda. „Pa-

dej do vody!“ burácím jak blízká bouřka. Začala brečet.

„Já se bojím.“ Fňuk. „Trávy.“ Škyt. „Utopí mě.“ Fňuk. „Bojím se živých organismů...“ hlesne dítě, co ještě včera chtělo být veterinářkou. Náprah. Taková krásná facka by to byla, ale spravedlivě zmlátit dítě se prý nesmí. Škoda. Přišla mi to ve správně zvolenou chvíli připomenout má drahá větší polovička:

„Jdi s malým na zmrzku,“ požádala mne důrazně poté, co neschválila můj podnětný návrh dceru utratit, aby se netrápila.

Byla skvělá. Ta zmrzlina. Miluju pistáciovou. Pochutnali jsme si, pokydali si trička a vrátili se zpátky pod náš slunečník, abychom mohli zpovzdálí sledovat pokračování absurdního divadla. Žena po krk ve vodě. Dcera po kotníky a bulí. Žena: „Plav!“ Dcera: „Já to neumím. Zapomněla jsem to...“ Ticho. I moře zapomnělo šumět. Vítr se utiřil. Má ústa zejí otevřením, oči opouštějí důlky. Čekám, co se stane. Dcera v šachové partii s maminkou udělala osudovou chybu. V očích té klidné, příjemné, pohodové, milé paní se objevilo cosi děsivého, hrůzostrašného, něco, co jsem tam doposud nikdy neviděl a z čeho jsem dostal opravdový strach. Dokonce jsem začal litovat naši cvaklou dceru.

„Výborně,“ syčí jedovatě její maminka, „ukáž!“ Trináctileté dítě postižené pubertou a neznámou chorobou srdceryvně pláče a pokládá se na vodu. Ještě před několika málo lety chodila do plaveckého kroužku a plavala jak ryba ve vodě. Teď jde

ke dnu jak sekyrka. Vynoří se, kašle vodu, bulí jak krokodýl. „Plav!“ slyším drsný hlas své ženy. Dcera se podivně zmítá na hladině, hraje si na silně poškozenou ponorku. „Však ty si vzpomeneš!“ tiše jí oznamuje její vlastní milující maminka. Stojí úmyslně v nebezpečné smrtící trávě a přikazuje: „Obeplav mě!“ Puboška je na dně moře i sil. Psychických určitě. Vydržel jsem se na to dívat asi sedm a půl minuty a jako správný cholerik spěchám na místo činu. Jdu na pomoc. Své ženě, samozřejmě. Jdu si také užít mučeníčka. Ano, přátelé, Národní divadlo na zájezdě právě uvádí tragikomedii „Kterak utopit dceru v Jadranu aneb Obnovená premiéra výuky plavání“. Dcera roní a topí se. Maminka syčí. Tatínek dceru nahání, aby nemohla zdrhnout na břeh. Dcera začíná být hysterická. Její rodiče jsou čím dál chladnokrevnější. Milovaná maminka se posouvá dál a dál nad strašlivou mořskou travu, tatínek naháněč vyrábí neprodyšnou hranici a pohazuje dceru právě onou travou. Nikdy jsem si ani nepomyslel, že někdy budu až taková svině. Je zvláštní, jak nápaditě dokážeme ubližovat svým dětem...

O deset minut později, když jsme se do sytosti nabažili mučení, vzdal jsem to. Přestalo mě to bavit. Až cestou na břeh jsem si všiml pána, který seděl v mělké vodě a celou dobu se královsky bavil.

„Copak, žralok?“ ptá se mě se širokým úsměvem.

„Ne, vraždící tráva,“ odpovídám.

„To ještě jde, my se dostali až k lochenské příšeře,“ chechtá se pán na celé kolo. Je mi něčím moc sympatický.